

налъ той къмъ стария Лажо; отъ врѣме на врѣме злия турчинъ засукваше мустакъ и крѣснѣше:

— Де бре, коджа гяуръ, не ме лажи: кога ќе ми дойде тува Георгиевата люба? Сакамъ саде да ми стои диванъ чипразъ и да ме части со люта ракия!

— Ќе дойде белки, аго!—отвръщаше стари Лажо, като прѣмрѣжваше закървенитѣ си очи; —она си живи при свой татко,—натералъ съмъ я! Па пратихъ да я повикатъ; ама била нейдѣ по попрѣлки на меджия.....

И злитѣ турци едѣха, пияха, па все по-озвѣрѣваха. Гледаше ги стари Лажо, свиваше му се сърдце, па мѣтнеше крадишкомъ око на своята дърварска брадва задъ вратата. Ехъ, какъ ги би той изсекалъ кучинята! Парче по парче би имъ мѣсата на гарванитѣ хвърлилъ! Но тѣ — невѣрни псета — бѣха четирма и все млади бѣха, охранени, силни, а и — все още трѣзви... Изглеждаше ги съ кървава умраза въ сърдце стари юнакъ Лажо, мѣташе неволно очи на своята брадва и изпѣшкваше. А на запилитѣ се турци нито минаваше дори прѣзъ умъ, че тоя грохналъ, побѣлелъ, прѣгърбилъ се отъ старостъ полустѣпнъ гяуринъ прѣмисля нѣщо зло. Само набрѣчканата стопанка, клѣтата майка на единственъ синъ комита, само тя една харно познаваше, що за сърдце носи нейниятъ прѣгърбенъ сега, но нѣкога, ќе на врѣмето си, страшенъ харамия стопанъ. Слѣдѣше тя изподъ вѣжди тъмнитѣ очи на своя мълчаливъ, но страшенъ старецъ, свиваше ѝ се сърдце, па не страя: стана кротко, зашета ужъ изъ кѣщи, че на край незабѣлѣзвано взе подъ прѣстилката брадвата изъ задъ вратата и исчезна въ мрака на вѣнъ. И изведнажъ стана нѣщо необяснимо съ бѣдниятъ старецъ: загледа се той къмъ вратата, изъ която исчезна стопанката му съ скритата брадва, почна послѣ да трепери, избѣлиха му се очитѣ, па туку махна ржка, въздѣхна грѣмко и отпусна глава—заплака... стѣлзи затекоха по бузитѣ му, като на младъ човѣкъ прѣдъ мило опѣло...

— Бахъ, бака коджа гяуру! — скочи зачуденъ